

SMALL BLUES TRAP

Whenever you think of Greece the first things that come to mind are most probably sun, beach, Ouzo or gyros. For me that is, I don't immediately associate blues with this sunny South European country. Nonsense of course, bluesmusic is a universal common property. So why not Greek blues.

This Greek three piece blues band Small Blues Trap is founded in 2004 and just released their second CD called 'Crossroads Ritual'. These musicians try to perform the traditional Chicago blues style with influences from Willy Dixon, Howlin' Wolf and Little Walter amongst other great blues musicians from the past.

Because the band experiments with cowbells, triangles and some other unidentified sound effects some tracks sound a bit odd. But the vocals of lead singer Paul Karapiperis make up for this. Due to his heavy well smoked whisky voice his vocals come close to what Tom Waits sounds like. Which makes this CD worth while, despite the funny sound effects.

The total playing time of this CD is with a little over forty minutes, a bit on the short side and it has several weak moments. Especially the instrumental tracks sound somewhat amateurishly and they don't give me a blues feeling. Fortunately all tracks stand alone and because of the variation there is still enough to enjoy and to get some satisfaction.

Reviewed by: **Bert Reinders**

Als je aan Griekenland denkt komt al snel de gedachte naar zon, strand, Ouzo of gyros naar boven. Althans bij mij, want bluesmuziek associeer ik nou niet direct met dit zonovergoten Zuid-Europese land. Onzin natuurlijk, want bluesmuziek is nou eenmaal een universeel gemeengoed, dus waarom geen Griekse blues.

De Griekse band Small Blues Trap is een in 2004 opgerichte driemanformatie die met de cd 'Crossroads Ritual' hun tweede album hebben afgeleverd. De muzikanten proberen als

basis de traditionele Chigago blues te vertolken, met invloeden van onder andere Willy Dixon, Howlin' Wolf, Little Walter en vele andere grootmeesters uit de bluesmuziek.

De band is door het gebruik van koebellen, triangels en niet te benoemen geluidseffecten flink aan het experimenteren geslagen, waardoor sommige nummers erg vreemd in de oren klinken. Het stemgeluid van zanger Paul Karapiperis is overigens meer dan de moeite waard. Door zijn zware en doorgerookte whiskysystem krijgen de vocale nummers een treffend Tom Waits-gehalte mee en dat maakt de cd, ondanks de vreemde geluidseffecten, toch wel de moeite waard.

De totale speelduur van het schijfje is met ruim veertig minuten behoorlijk aan de korte kant en staan er toch ook wel een aantal zwakke momenten op de cd. Vooral de instrumentale nummers komen enigszins amateuristisch over en kunnen op mij in elk geval niet het echte bluesgevoel overbrengen. Gelukkig staan wel alle nummers volledig op zichzelf en blijft er door de variatie in elk geval genoeg moois over om dit schijfje een voldoende mee te kunnen geven.

Recensent: **Bert Reinders**

